

kelijke van Gods Wil, waaraan door niets paal of perk gesteld wordt en die heerscht met majestueuse souvereiniteit, want daarbij wordt stilgestaan, als de almacht Gods aan de orde van behandeling is.

Maar als hier, in verband met de éénigheid Gods, gesproken wordt van de onafhankelijkheid, dan wordt alleen en uitsluitend bedoeld op de onafhankelijkheid van het *Wezen* Gods, dat het Goddelijk Wezen door niets gedragen wordt; wel alles draagt; door niets gehouden wordt, wel alles houdt; niets ontvangt, maar alles geeft. Als God het Heelal een ondenkbaar klein tijdstip losliet, zou het op dat eigen oogenblik verdwijnen in het niet, overmits het Heelal in zich zelf niet eenig rust- of steunpunt heeft. Maar denk u, omgekeerd, dat het grootsch Heelal ineens stortte, dan zou in God Almachtig niet de minste wankeling plaats grijpen, en Hij onwrikbaar staande blijven als de eeuwig Onbewogene, Wiens grondslag door geen aardsch vermogen ooit wordt bewogen. Want God is het eenige en eeuwige Wezen, de hoog Verhevene, heeft eind noch oorsprong, is de Eerste en de Laatste, de Alpha en de Omega; Hij leefde in volle Goddelijkheid vóór de grondlegging der wereld, eer berg en rots uit niet geboren waren, vóór den aanvang van de stofkens der aarde.

Nu heeft men te allen tijde gevoeld, dat de naam „onafhankelijk” een niet gelukkig gekozen woord is geweest om uitdrukking te geven aan deze overstelpende gedachte van het gansch éénige van het Goddelijk Wezen. Daarin wordt negatief uitgesproken wat God *niet* is, namelijk *niet*-afhankelijk in tegenstelling met al het geschapene; maar er wordt niet positief door aangeduid wat God *wel* is. Laat ons bedenken, dat ook dat tot het éénige Gods behoort, beter te kunnen zeggen wat Hij niet is, dan wat Hij wel is; dat Hij voor ons menschen onuitsprekelijk is, dat er geen gedachten of woorden zijn waarin de eindige mensch het oneindige kan uitdrukken. Later zullen wij de gelegenheid hebben